

Skamfuldt jødehad

Karl Maksten skriver 07.01.2020 på Nordjyske Stiftstidendes debatside dette synspunkt:

OMSKÆRELSE: Det er med dyb skam i sindet, at man som kristen er vidende om, at det ikke mindst var den kristne kirke, der gennem århundreder lagde jøder for had.

Det er intet mindre end ukristeligt at lægge noget menneske for had.

I 1943 gjorde den danske kirke på en befriende måde sin stilling klar over for den tyske besættelsesmagt: "Overalt, hvor der rejses forfølgelse af jøder af racemæssige eller religiøse grunde, er det den danske kirkes pligt at protestere derimod.

Vi vil aldrig kunne glemme, at kirkens herre, Jesus Kristus fødtes i Bethlehem af Jomfru Maria ifølge Guds forjættelser til Hans ejendomsfolk, Israel. Jødefolkets historie indtil Kristi fødsel rummer forberedelsen til den frelse, Gud har beredt alle mennesker i Kristus. Dette kendetegnes ved, at Gamle Testamente er en del af vor Bibel".

Det kunne synes meningsfuldt at fremsætte en lignende erklæring i dag.

I det mindste må kirken overalt på jorden som bærer af civilisation protestere, hver gang antisemitismen giver sit menneskefjendske væsen til kende. Endvidere må den kristne kirke benytte enhver lejlighed til at gøre en beskeden bod for den skade og ondskab, den gennem tiderne har tilføjet jødiske befolkningsgrupper, hvor det end skete.

Allerede på Bibelens første blade kender vi til jødeforfølgelse, idet hebræerne blev holdt som slaver i Egypten. Men med Moses som leder blev de på forunderlig vis frelst fra det egyptiske trælleåg. Udover udfrielsen fra slaveriet i Egypten bestod frelsen i, at hebræerne blev ført til et land, som Gud lovede dem som deres eget. "Det forjættede land" blev det eneste sted på jorden, som jøderne nogensinde fik som deres eget. Selv om dette hjemsted blev givet jødefolket på guddommelig vis, undgik jøderne ikke at skulle kæmpe for at beholde det. Op gennem tiden blev "Det forjættede land" erobret af skiftende stormagter lige fra Assyrerne og Babylon og frem til Romerriget. Tidligt i kristendommens historie gjorde man jøderne ansvarlige for, at Jesus blev korsfæstet. Men netop fra kirkens side skulle

en sådan beskyldning være helt utænkelig, eftersom Jesus selv ifølge skrifterne gang på gang gjorde det klart, at det var hans guddommelige bestemmelse, at han skulle lide og dø til frelse for hele menneskeheden.

Men jødehad og jødeforfølgelse fortsatte. Hvor end jøder slog sig ned, blev de gjort til syndebukke for alle tænkelige ulykker, der indtraf. Især i 1100-tallets inkquisitionstid og frem til reformationen gennemførte kirken de ligeså snæversynede som ukristelige forfølgelser af dem, man kaldte kættere. Til den kategori hørte jøderne. Dirigeret af kirkens top og ud i alle led og lande i Europa blev jøderne op gennem århundreder forfulgt af magtsyge kirkeledere. Nogle blev tvangsdøbte, mange flere blev dræbt eller fordrevet. Heller ikke USA, "Gods Own Country" holdt sig tilbage; i 1867 stiftedes Ku Klux Klan netop for at bekæmpe negre og jøder; netop derfor burde denne bevægelse for længst have været forbudt og udryddet.

Formodentlig de mest omfattende jødeforfølgelser, verden har kendt, fandt sted i Europa i 1900-tallet. I 1914 blev 600.000 jøder deporteret til det indre Rusland, fordi de regnedes for at være tyskervenlige. I forbindelse med den russiske revolution kom russiske jøder under dobbeltild, idet både bolsjevikkerne og de kontrarevolutionære massakrerede jøderne, der beskyldtes for at støtte modparten.

Det nazistiske styre i 1930'ernes Tyskland tog ved lære af fortidens grusomheder og gennemførte verdenshistoriens største jødeudryddelse, en skændselsgerning, som aldrig kan eller må glemmes. Et sådant barbari kan slet ikke sones. Kun afstumpet magtsyge, psykopatisk lyst til ondskab og fordummet uvidenhed kan forklare dette kulturskred, som den vesterlandske civilisation burde have undgået.

Trods rigeligt med skræmmebilleder kan der stadig registreres chikanerende episoder og former for jødehad her i landet. De kan kun betragtes som grove forbrydelser ved på nogen at forulempe jøder, verbalt eller korporligt. Der bør slås hårdt ned på forbrydelser af den karakter, som absolut kun kan begås af meget primitive og samfundsfornedrende elementer. En slet skjult antisemitisme erfares tillige i, at såkaldt oplyste mennesker i misforstået bedreviden vil forbyde jøderne at omskære deres nyfødte drengebørn, skønt denne religiøse akt er ældre end vor Bibel. Ifølge Første Mosebog oprettede Gud en pagt med Abraham og hans folk. Folkets del af denne pagt skulle bl.a. netop være, at alle nyfødte drengebørn skulle omskæres. Med dette pagtstegn har jøderne gennem alle slægtled udlevet den guddommelige pagt og vist deres egenart. Omskærelse skal foretages på ottendedagen efter et drengebarns fødsel. Lukas 2,21 fortæller om en ganske

særlig omskærelse, som stadig har betydning for hele den civiliserede verden: "Da otte dage var gået, så han skulle omskæres, fik han navnet Jesus". Dette budskab er kirkeårets korteste og prædiketekst til nytårsdag iht. 1. tekstrække. Denne omskærelsesdag har siden været betragtet som begyndelsen på vor tidsregning.
